

задръжахте, освѣнь челоуѣческото си лице, и вашитѣ гнусны дѣла вы измѣнихъ въ едно страшно страшило и на небето и на земятъ. Врѣме је вече да извършъ и азъ задоволно общаніето си като вы накажъ. Отрѣждамъ вы да постанете приличенъ на животнитѣ, на които сте наклонни. Вый, чрѣзъ вашыя, гнѣвъ, приличате на левъ, а чрѣзъ лакомството вы на вълкъ, и като ухапахте оногози, който ви бѣше вторый баща, заприличахте чрѣзъ вашето скотско лакомство на быкъ. Носете при вашето ново лице, характера на сичкытѣ тѣзи звѣрове.

Едвамъ свърши Вълшебницата тѣзи думы, и Любоко ся яви такъвъ ужасенъ, какъвто го желане тѣ. Той ся прѣобрази съ левскѣ главѣ, съ бикове рогове, съ заяшкы крака и съ змійскѣ опашкѣ. Въ сѣщото врѣме намѣри ся въ единъ голѣмъ лѣсъ покрай брѣжіето на једнѣ чешмѣ, гдѣто углѣда страшното си лице и чу јединъ гласъ да му дума: — „Виждъ внимателно положеніето, въ кѣето си ся прѣобразилъ по причинѣ на твоитѣ грѣхове. Душата хилядо пѣти је по-страшна отъ тѣлото ти.“ Любоко позна гласа на Кандита и въ своето разгнѣвление, обърна ся да ся хвърли врѣхъ неѣ и да ѣ разкъса ако бы му было възможно; но той не видѣ никого; и сѣщійтъ гласъ му каза: „Азъ ся подигравамъ съ твоѣтъ слабостъ и съ твоя гнѣвъ; и искамъ да смаля твоѣтъ голѣминѣ, като тѣ положъ подъ властѣтъ на твоитѣ сѣщы подданницы.“

Любоко помисли, че като ся отдалѣчи отъ тази чешмѣ ще намѣри цѣръ на болкытѣ си, защото не-искаше да глѣда прѣдъ очитѣ си своѣтъ грозотѣ и своето разнообразіе, и ся оттегли въ лѣса, но едвамъ прѣстѣпи нѣколко крачки, и падна въ једнѣ ямѣ,